

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.196/2018/3.szám

A Szegedi Ítéltábla a **(pártfogó ügyvéd neve, címe)** által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek – az **(alperesi képviselő neve, címe)** által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2017. október 2. napján kelt 7.P.21.002/2017/7. számú ítélete ellen a felperes részéről 11. és 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 20.000,- (Húszezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

A pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásban felmerült díját a felperes viseli.

A le nem rótt 88.000,- (Nyolcvannyolcezer) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes 2016. december 27-én kérte az alperestől az egészségbiztosítási alapot megillető bevételek adónemben fennálló 58.616,- Ft tartozásának elengedését.

Az alperes 2017. január 16-án a tényállás tisztázására hívta fel, egyúttal részletesen tájékoztatta, milyen feltételek esetén dönthet kedvezően a kérelméről, mely jogszabályhelyek alapján hívta fel nyilatkozattételre és egyéb okirati bizonyítékok becsatolására. Figyelmeztette, amennyiben nem teljesíti a felhívásban foglaltakat, az eljárást megszünteti.

Az alperes 2017. február 13-án kelt határozatával a felperes mérséklés iránti kérelmét elutasította és tájékoztatta a jogorvoslat lehetőségéről. A határozat indokolása részletes tényállást tartalmaz a felperes lakhatási viszonyaira, jövedelmére, egyéb vagyoni viszonyaira. Döntését arra alapította, hogy a mérséklés jogszabályi feltételeinek fennállta nem volt egyértelműen megállapítható.

A felperes 2017. március 10-én benyújtott beadványában kifogásolta az elutasító határozat megállapításait, azonban azt kifejezetten nem kérte fellebbezésnek tekinteni.

Ezt követően az alperes ismételten nyilatkozattételre hívta fel a felperest, melyre adott válaszában megismételte a korábbi hivatkozásait, egyben költségmentesség engedélyezését kérte. Kifejtette azon álláspontját, miszerint az alperes képviselőjének eljárása szabálytalan. Az alperes válaszelevelében tájékoztatta, hogy a legutóbbi beadványán lévő aláírás eltér a korábbi dokumentumain szereplőktől, ezért felszólította, személyesen jelenjen meg az alperes képviselőjénél

és igazolja magát, illetve aláírását. Figyelmeztette, amennyiben ennek nem tesz eleget, beadványát tájékoztató levélnek tekinti és további ügyintézés nélkül irattárba helyezi. A felperes a felhívásnak nem tett eleget, az alperesnél nem jelent meg, és újabb beadványában ismételten kifogásolta az eljárást, különösen azt, hogy személyes megjelenésre kötelezték.

Az alperes képviselői 2017. június 7-én a felperes lakóhelyén kívántak személyes egyeztetést kezdeményezni, amely azonban nem vezetett eredményre.

A felperes módosított keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes képviselője megsértette a jóhírnévhez, becsülethez, tisztességhez, emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait, mellyel összefüggésben 1.100.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni. Az alperes jogsértő magatartását abban látta megvalósulni, hogy korábban már részére költségmentességet engedélyezett, ennek ellenére adótartozását – amelynek összege egyébként is valótlan – nem engedte el, ezen túlmenően jogtalanul szólította fel több alkalommal nyilatkozattételre, majd jogsértő módon rendelt el személyes egyeztetést és helyszíni szemlét. Állította, eljárásával méltatlanul megalázta, megszégyenítette.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Kifejtette, az adótartozás a felperes adófolyószámlájának adatain alapult, majd a kérelmére indult eljárásban meghozott határozatával a kérelmet elutasította. Hangsúlyozta, a határozat ellen a felperes fellebbezést nem terjesztett elő, hanem kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy beadványát ne tekintsék jogorvoslati kérelemnek. Álláspontja az volt, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 6. § (1) bekezdése, 7. § (1) bekezdése és 134. § (1) bekezdése alapján törvényesen járt el, ezért a kereset alaptalan.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában rámutatott, a felperes közigazgatási jogkörben okozott kár címén érvényesített igényt az alperessel szemben, személyiségi jogainak megsértését pedig az alperes tevékenységében, ügyintézésében látta megvalósulni. Az alperes eljárása, a per tárgyát képező közigazgatási határozat meghozatala során azonban az Art. rendelkezéseit sértő mulasztás, szabályszegés nem történt, ezért nincs olyan alperesi jogellenes magatartás, amely a felperes bármely személyiségi jogának megsértését eredményezte volna. Ezen túlmenően kiemelte, az alapul fekvő határozat ellen a felperes jogorvoslattal nem élt, ezért a közigazgatási jogkörben okozott kártérítési felelősség speciális eleme sem valósult meg.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést pártfogó ügyvédje útján, amely annak megváltoztatására és az alperes kereset szerinti marasztalására irányult. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor keresetének elutasításáról határozott. A pártfogó ügyvéd fellebbezésében kifejezetten kérte, hogy az ítéletábra a fellebbezés indokolásaként fogadja el a felperesi meghatalmazott személyesen benyújtott beadványában foglaltakat.

Fellebbezésének kiegészítésében jogorvoslati kérelme indokolásaként kérte figyelembe venni a felperes által az elsőfokú eljárásban előadottakat. További hivatkozása szerint az elsőfokú eljárásban a Pp. 13. § (1) bekezdés e) pontja szerint kizárt bíró vett részt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az ítéletábra a felperesi pártfogó ügyvéd fellebbezési hivatkozása kapcsán mindenekelőtt kiemeli, hogy a Pp. 73/A. § (1) bekezdés a) pontja alapján az ítéletábra előtti eljárásban az ítélet ellen fellebbezést előterjesztő fél számára a jogi képviselő kötelező. A jogi képviselő közreműködése nélkül eljáró fél perbeli cselekménye hatálytalan (Pp. 73/B. § (1) bekezdés). Az előírt kötelező jogi

képviselő célja, hogy biztosítsa a fellebbezés szakszerűségét és azt, hogy valóban indokolt esetben kerüljön sor az ítéletábra előtti jogorvoslat igénybevételére. Ez azt jelenti, hogy a jogi képviselő szerepe nem csupán a képviselt személy helyettesítése, hanem a képviselt érdekeinek hatékony érvényre juttatása végett alakilag és tartalmilag egyaránt szakszerű fellebbezés előterjesztése. Az ítéletábra előtti eljárásban ezért kizárólag a jogi képviselő által készített fellebbezés tekinthető joghatályos jogorvoslati kérelemnek. A jogi képviselő által ellenjegyzett fellebbezéshez csatolt, a fél által írt nyilatkozat hatálytalan, így a fellebbezési eljárásban nem vehető figyelembe (Complex CD Jogtár FIT-H-PJ-2017-251. számú döntés).

Mindezek alapján a felperesi meghatalmazott által kézzel írt beadvány hatálytalan, azt a másodfokú bíróság nem vehette figyelembe.

Az ítéletábra a másodfokú eljárásban elsődlegesen a felperes eljárásjogi kifogásait vizsgálta. A per iratai alapján megállapítható, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során elfogultságra alapított kizárási indítványt nem terjesztett elő, a Pp. 13. § (1) bekezdés e) pontja szerinti – most állított – elfogultságra nem hivatkozott, ennek hiányában megalapozatlan az a fellebbezési érvelése, mely szerint az elsőfokú ítélet meghozatalában elfogultság miatt kizárt bíró vett volna részt. Önmagában az a körülmény, hogy a felperes számára korábban kedvezőtlen ítéletet hozó bíró járt el elsőfokon, nem minősül eljárási szabálysértésnek, ezért az erre alapított fellebbezési hivatkozás alaptalan. Megjegyzi az ítéletábra, a töretlen bírói gyakorlat szerint pusztán ez az elfogultság megállapítására nem adna alapot, hiszen az csak a konkrét ügy keretei között vizsgálható. Az ugyanazon bíró előtt korábban folyt, eltérő ügyben elszenvedni vélt sérelem, a korábbi peresztések nem elégségesek a bíró elfogultságának megállapításához (hasonlóan: BH1990.348.).

Az ügy érdekét tekintve az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéletábra kifejtett jogi érveivel is egyetért.

A fellebbezés kapcsán azt kiegészíti az alábbiakkal:

A felperes keresetében az alperes eljárását kifogásolva kérte megállapítani személyiségi jogainak megsértését és emiatt sérelemdíjat igényelt.

A személyiségi jogokat a Ptk. 2:42. §-a általános jelleggel védelem alá helyezi, elvileg ugyanis minden személyiségi érdeksérelmet okozó, illetve azt veszélyeztető magatartás jogellenes, mégis vannak olyan körülmények, amelyek fennállása esetén a személyiségi jogsértés jogellenessége kizárt. Ilyen a jog adott személyiségi jogot sértő magatartásra való felhatalmazása. Igaz ez a közhatalmat gyakorló szervek eljárására is: ha az jogszerű, személyiségi jogsértést nem okozhat.

A jogsértés esetén alkalmazható objektív, azaz felróhatóságtól független szankciókat a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a)-e) pontjai sorolják fel, míg további lehetséges jogkövetkezmény a Ptk. 2:52. §-a szerinti a sérelemdíj, aminek célja közvetett kompenzáció, illetve pénzbeli elégtételt jelentő magánjogi büntetés. A sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire – különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára – a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges (Ptk. 2:52. § (2) bekezdés).

Miután az alperes a sérelmezett eljárásban közhatalmat gyakorolt (PK 42. számú állásfoglalás), annak megállapításához, hogy magatartása sértett-e személyiségi jogot, a rá irányadó eljárási szabályok megtartottságát kellett vizsgálni. Ez ugyanakkor azzal a következménnyel is jár, hogy – a hivatkozott utaló norma miatt – érvényesülnek a közigazgatási jogkörben okozott kártérítés szabályai: az ilyen kár megtérítését igénylő félnek azt kell bizonyítani, hogy a közigazgatási szerv jogellenes tevékenységével vagy mulasztásával okozati összefüggésben kára keletkezett (Ptk. 6:519. § -a szerinti kártérítés általános feltételeinek fennállta) és a kár rendes jogorvoslattal, továbbá a

közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti eljárásban nem volt elhárítható (Ptk. 6:548. § (1) bekezdés szerinti speciális kártérítési feltétel). A jogalkalmazó szervek felelősségét azonban még e konjunktív feltételek fennállta esetén is csak kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési tévedés alapozhatja meg (BDT2008.1817., BDT2004.1028.), illetve általában nem lehet kártérítési felelősség alapja a jogszabály által megengedett mérlegelés eredményeként hozott határozat.

A fentiekből kitűnően, amennyiben a felperes a közigazgatási jogkörben okozott kár speciális feltételeként meghatározott rendes jogorvoslati lehetőségeit nem meríti ki, akkor igényének megalapozottsága kizárt. A perbeli esetben az alperes többszöri tájékoztatása ellenére a felperes kifejezetten nem kérte az alperes határozatával szembeni fellebbezésnek tekinteni beadványait, azaz rendes jogorvoslati lehetőségével nem élt, ezért az elutasító határozat tartalma miatti sérelemdíj iránti igénye érdemben nem vizsgálható.

Az alperes eljárásával kapcsolatos egyéb kifogások tekintetében a felperes maga sem jelölte meg a konkrét jogszabálysértés mibenlétét, holott ennek bizonyítása is az ő kötelezettsége lett volna a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján.

Megjegyzni az ítéletábra, egyetért azzal az alperesi állásponttal, hogy a rendelkezésre álló adatok szerint az alperes a rá irányadó jogszabályoknak megfelelően járt el, felróható magatartás részéről nem volt megállapítható, az elsőfokú bíróság ezért is megalapozottan döntött ítéletében a kereset elutasításáról.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes jogi képviselővel a másodfokú eljárásban felmerült költségeit megfizetni, amelyet az ítéletábra a kifejtett tevékenységgel arányban állapított meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) és (6) bekezdése alapján.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viselésére vonatkozó rendelkezés a Pp. 87. § (2) bekezdésén alapul.

Szeged, 2018. szeptember 28.

Dr. Bálint Attila s.k. . Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.. Tolna András s.k.
a tanács elnöke táblabíró

bíró